

μπότα

μπότα, η, ουσ. [<μσν. μπότα <γαλλ. botte], η μπότα. **1.** ειδικό εξάρτημα της γκρανκάσας, που χρησιμοποιείται με το πόδι: «κάποια στιγμή μπερδεύτηκε το πόδι του και δεν ακούστηκαν δυο χτύποι της μπότας». **2.** κατάσταση που μας καταπιέζει αφόρητα: «η εφτάχρονη χουντική μπότα». (Λαϊκό τραγούδι: η **μπότα** του κατακτητή παντού τη φρίκη απλώνει κι όπου πατεί κι όπου πατεί χορτάρι δε φυτρώνει).

- γερμανική μπότα, βλ. λ. [γερμανικός](#).

- μπαίνω κάτω απ' την μπότα (κάποιου), **α.** υποδουλώνομαι, υποτάσσομαι στη βούληση κάποιου: «ο λαός μπήκε κάτω απ' την μπότα του κατακτητή». **β.** κάνω τα κέφια κάποιου: «εγώ, όση ανάγκη και να 'χω, δεν πρόκειται να μπω κάτω απ' την μπότα κανενός».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας